

Kázání Marka Vanči z 13. září 2015 v Krucemburku

I. čtení: Sk 11, 1-18

II. čtení: I. Tm 2,4

Milé sestry a milí bratři,

příběh z knihy Skutků apoštolských vysvětluje, že to církvi chvíli trvalo, než pochopila dílo Ducha svatého, že ke spáse mají přístup všichni lidé. Křesťané ze Židů totiž hned nechápali, že i pohané, kteří uvěřili a dali se pokřtít, patří teď k Božímu lidu.

Už židovští zákoníci v době Ježíšově byli přesvědčeni, že podíl na Boží spáse může mít jen ten, kdo je obeznámen s jejich židovskými předpisy a kdo se jimi také řídí. Křesťanští blouznivci dodnes vylučují ty, kteří nemají jejich osvícení a poznání. Sekty tvrdí, že jen jejich členové mají správné poznání a šanci na spásu. A všechny křesťanské církve napořád trpí sklonem pokládat se za jediného a správného dědice Božího království. I my s tou představou musíme zápasit.

V tom všem se projevuje stálá náchylnost naší povahy rozlišovat mezi lidmi, dělit je, jedny přijímat, druhé odmítat. Dělá nám dobře dělit lidi na "naše" a "cizí" a byli bychom patrně celí nesví, kdybychom k tomu neměli žádné měřítko.

Ale.....“ Bůh chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu ". A tak je Bůh daleko velkorysejší než my. Vždy znovu jsme zaskočeni, když v pokoře a v úžasu poznáme: Bůh miluje víc než člověk! Ten svatý, vyvýšený a nesmírný Bůh miluje ubohé, malé, chatrné a nevěrné lidi více, než se oni mezi sebou dovedou navzájem milovat. To je úžasné zjištění. To, co my vypočítáme a pracně uskutečnime ve vztahu ke svým bližním, to je jen velmi vzdálený odraz toho, co koná směrem k nám Bůh. Je dobře, když si uvědomíme, že my nejsme jako Bůh, že jeho láska a naše láska jsou naprosto nesrovnatelné. Boží láska převyšuje vše, i naše představy.

A jsme tím hluboce zahanbeni? Že tak málo umíme milovat křesťanskou láskou druhé lidi? Ačkoliv přece právě my bychom měli vědět, co to je hřích, nevěra a pokušení za které odsuzujeme! Ale zároveň se před námi otevírá útěcha. I ten, kdo nám nesedí, koho my nemůžeme ani vidět, koho nesnášíme, koho jsme odsoudili a skončili s ním jednou pro vždy - i tento člověk smí navzdory lidským odhadům a soudům vědět o Boží lásce. Protože Bůh miluje mnohem více než člověk, než my lidé.

Ale hned nás taky napadne, znamená to tedy, že Bůh nakonec spasí všechny lidi bez rozdílu, takže veškeré výzvy k víře jsou zbytečné? Znamená to, že nezáleží na tom, jak člověk žije své dny na zemi? Vždyť kolikrát nás už napadlo, že jsme za svou mírnost, ohleduplnost, ústupnost a snášenlivost v životě spíše zaplatili, že jsme kvůli tomu tahali většinou za krátký konec!? Že bychom tedy my byli ti hloupí, co se snaží žít podle Božích přikázání a nakonec by všechno bylo jedno? Že by mezi lží a pravdou, křivdou a spravedlností, špínou a svatostí, vypočítavostí a poctivostí, nevěrou a vírou nebylo žádného rozdílu? Že bychom se mýlili, když se snažíme žít věrně a poctivě? To ale apoštol neříká, neříká, že by nebyl Boží soud. Neříká, že Bůh nezhodnotí naše životy, neříká, že víra, služba, láska, pokora a obětavost nedojdou u Boha ocenění a odměny. Apoštol říká a zvěstuje, že Bůh chce, aby pokud možno, všichni lidé došli spásy a to tak, že poznají pravdu, tedy že uvěří. Bůh je skutečně ke všem lidem otočen tváří, všechny lidi zve a volá. Naší věcí je, abychom i my byli podle Božího příkladu ke všem otočeni tváří a nikoliv zády. Jako křesťané máme být živým otiskem té skutečnosti, že Bůh chce, aby všichni lidé došli spásy a poznali pravdu.

Každá neděle, každé bohoslužby, vlastně každá chvíle života nám může sloužit k tomu, abychom intenzivněji promýšleli svůj vztah k Bohu, a tak pomysleme na to, jaký je náš vztah k lidem, a dobře pochopme, že všichni lidé okolo nás jsou naši bratři. Jsou stejně závislí na Bohu jako my, jen o tom dosud nevědí. Jsou však spolu s námi povoláni k témuž spasení. Tato myšlenka by nás měla neustále trápit a znepokojoval: můj soused, který bydlí vedle, můj spolupracovník, který sedí v práci u stejného stolu jako já, můj spolužák, naši přátelé, příbuzní a známí, každý člen mé rodiny - všichni mají poznat pravdu a tak být spaseni. A co já pro to dělám?!?

Víme jistě všichni, že to není snadné, víme, že se s tím někteří skutečně trápí, už jsme to možná mnohokrát zkoušeli a pohořeli jsme, ničeho jsme nedosáhli. Jistě - neúspěch je vždycky nablízku.

Ani Pán Ježíš, když sám kázal lidem a svědčil o svém Otci, neměl vždycky úspěch. Zdaleka ne všichni jej přijali. Vyprávěl přece podobenství, jak nejedno zrnko padlo, při rozsévačově práci, na půdu, která jej odmítla. Vlastně celý jeho pozemský příběh provází stín neúspěchu, toho, že ho lidé ve svém pyšném hříchu odmítli.

Ale přece bychom se neměli ušetřit zamyšlení, zda na našich neúspěších neneseme kus své viny. Nebylo tomu někdy tak, že jsme druhým moralisticky vnucovali své názory a své představy, místo toho, abychom se nejprve snažili porozumět jejich těžkostem a jejich otázkám, že jsme zůstali na místě místo toho, abychom jim vyšli naproti? Porozumělijsme skutečně do hloubky tomu, co to znamená, že naše okolí má poznat pravdu o Bohu a také o sobě?

Toto poznání pak vrhá úplně nové světlo na lidi okolo nás. Každý den je přece potkáváš, mluvíš s nimi o všedních věcech, anebo s nimi také nemluvíš, protože s nimi nemáš o čem hovořit, anebo také nestojíš o to, dát se s nimi do řeči. Některé z nich ani neznáš, jen se s nimi mineš, jen pozdravíš, jiné naopak znáš dobře a tak se s nimi zastavíš a rád se s nimi dáš do řeči. A ještě jiné znáš jen ze špatné stránky a raději se jim vyhneš. A některými pohrdáš. Nuže, tito všichni lidé mají dojít spásy, Bůh si to přeje! Bohu to jsou vzácní lidé, a proto nám žádný z nich nemůže být lhostejný. Vždyť je to možné - Bůh to přece chce - že se s nimi mohu setkat v Božím království. Proč my spolu více nemluvíme o velikosti Boží lásky? A jestliže potkám v Božím království i nepřijemného nepřítele - protože Bůh chce, aby všichni došli spásy - proč už teď nepřátelství neodložit, nepodat ruku ke smíru a přestat chovat zášť a hněv? Bylo by ovšem asi křečovitě si myslet, že se všemi to půjde. Ono taky nejde o to, abychom měli všechny lidi za své oblíbence. Zvláště v politice či v nejvyšší státní funkci jsou lidé, které prostě rádi nemáme. Ale všem lidem musím přát spásu, všem těm co ještě kradou, lžou a jsou sami sobě samolibými pány. I těm chci přát, aby uvěřili a poznali pravdu. Boží dílo má přece kosmický dosah. Evangelium je jako chleba, ten také potřebujeme všichni a stále. Proto je naše svědectví druhým důležité a nezastupitelné, proto musíme všem přát Boží spásu.

My jsme ovšem podlehlí neblahému názoru, že víra je jen jednou ze životních potřeb mezi mnoha ostatními. Pak jsme nevěrohodní. V programu svého dne máme mnoho úkolů a jedním je, že se někdy pomodlíme. Náš týden je naplněn mnohým zaměstnáním a nedělní dopoledne věnujme návštěvě kostela, často proto, aby Bůh neřekl. Tímto způsobem jsme zařadili víru a církve do svého programu, jako jeden kamínek v mozaice našeho života. Ve skutečnosti je víra střed všeho. Nemůžeme se z ní vytrhnout v práci ani v zábavě. Z víry žijeme, ať děláme cokoliv.

Dali jsme si okolím vnutit představu, že náboženství je jakýsi koníček, osobní zvláštnost, libůstka, za kterou se před lidmi tak trochu stydíme. Někdo chodí na ryby, jiný jezdí na hokej, někdo chodí s běžkami na nohou po horách, další fotografuje a někdo je zase věřící. Takto ne, sestry a bratři, pravda, naše shromáždění jsou malá a vlastně v ústraní. Můžeme si za to trochu sami, ale důležité je, že se při nich děje něco podstatného pro všechny lidi, nejen pro nás pár tady shromážděných. Nenechme si vnutit postavení podivínů, jakýchsi náboženských fanatiků. Nesmíme být ghettem, Bůh chce, aby všichni došli spásy. Evangelium a víra nejsou naší soukromou věcí. Jsou věcí veřejnou. Všichni mají poznat pravdu. Nezabýváme se zde ničím menším, než všelidskou, všesvětovou záležitostí, evangeliem Ježíše Krista, které je určeno a nabízeno samotným Bohem všem okolo nás.

Bude ale třeba změnit naše priority. Opravit si pořadí důležitosti. Bude třeba, abychom změnili své způsoby a své myšlení. Je načase začít žít jinak - jako opravdoví svědci Ježíše Krista. Bůh totiž chce, aby všichni došli spásy /nejen my sami/ a poznali pravdu.

Amen